

IS DIT NU HET LAATSTE HOOFDSTUK?

Selina Hofman

Is dit nu het laatste hoofdstuk?

De weg naar herstel na jarenlang misbruik.

BraveNewBooks

ISBN 978 90 / NUR
www.bravenewbooks.nl

Inhoud

Voorwoord	7
Hoofdstuk 1: terug naar toen	9
Hoofdstuk 2: school is de beste tijd	11
Hoofdstuk 3: dit is de allereerste keer	13
Hoofdstuk 4: is dit dan liefde?	15
Hoofdstuk 5: het gewilde geheim	17
Hoofdstuk 6: Een nieuw lichaam, nieuwe kansen	18
Hoofdstuk 7: jong en onstuimig	20
Hoofdstuk 8: een nieuw eenzaam begin	22
Hoofdstuk 9: alcohol brengt verlichting en liefde	23
Hoofdstuk 10: sukkel voor de liefde, koningin in de discotheek	25
Hoofdstuk 11: zoek de weg	29
Hoofdstuk 12: ik ontmoette het monster	31
Hoofdstuk 13: jij bent vanaf nu mijn bezit	35
Hoofdstuk 14: liefde laten groeien	41
Hoofdstuk 15: het lot werd bezegeld	46
Hoofdstuk 16: Het einde? Of een nieuwe begin...	52
Hoofdstuk 17: De weg naar een echte thuis.	57
Hoofdstuk 18: de redding of de vloek?	61
Hoofdstuk 19: van hemel naar hel	65
Hoofdstuk 20: het speelveld van het monster werd groter	70
Hoofdstuk 21: de cirkel ging eindelijk rond zijn!	73
Hoofdstuk 22: leven of dood	77
Hoofdstuk 22: van de zoete droom naar de nachtmerrie	84
Hoofdstuk 23: De afgrond	87
Hoofdstuk 24: het grote gevecht met het monster	89

Hoofdstuk 25: het misbruik naar een hoger niveau	93
Hoofdstuk 26: Een nieuw jaar, nieuwe kansen	100
Hoofdstuk 27: de ingreep	105
Hoofdstuk 28: Ik heb een shot nodig	114
Hoofdstuk 29: ik verval terug in isolement	121
Hoofdstuk 30: web der leugens	124
Hoofdstuk 31: ik verloor mijn held	127
Hoofdstuk 32: nog één laatste keer	135
Hoofdstuk 33: ben ik verliefd?	140
Hoofdstuk 34: terug in handen van het monster	143
Hoofdstuk 35: is dit het laatste hoofdstuk?	155

Voorwoord

Na een jarenlang gevecht en vooral een hele hoop twijfels besloot ik eindelijk mijn verhaal te delen. Mijn levensverhaal die ik rauw zal delen. Om anderen te inspireren, om verandering teweeg te brengen in de hoop dat in de toekomst minder slachtoffers zullen vallen en er eindelijk meer erkenning zal komen omtrent narcistisch persoonlijkheidsstoornis. Wat deze stoornis inhoudt en vooral wat de gevaren zijn en de gevolgen voor slachtoffers en de omgeving waarmee dergelijk persoon in contact komt. Dat dit meer erkent zal worden door instanties en hier gepaste consequenties aan komen vast te hangen zodat slachtoffers hun leven terug vol in handen kunnen nemen. Ik draag dit boek op aan mijn twee prachtige kinderen die doorheen deze reis altijd mijn lichtpunt zijn geweest om nooit op te geven en steeds te blijven terugvechten om de beste versie van mezelf te worden. Een reis waarin ik mezelf heb leren ontdekken, mezelf ben tegengekomen, mezelf graag heb leren zien en vooral de beste versie van mezelf ben geworden. Een reis die ik heb gemaakt voor mezelf en voor mijn kinderen. Ik neem jullie in dit boek mee doorheen deze reis die best triggers kan uitlokken voor mensen die dergelijke situaties doormaken of doorgemaakt hebben. Neem je tijd om dit boek door te nemen en indien nodig tijdig hulp in te schakelen door bevoegde instanties indien jullie zich herkennen in deze reis. Ik neem jullie mee, op mijn pad van zelfontwikkeling en zelfliefde na jarenlang misbruik. Een pad die ik na het schrijven nog steeds zal bewandelen, maar waarvan ik nu wel weet welke weg ik wil volgen.

Hoofdstuk 1: terug naar toen

2 augustus 1994, de dag waarop ik het levenslicht zag. De dag waarop het aardse avontuur voor mij begon. Ik had het geluk verwelkomd te mogen worden in een warm en veilig nest, met twee stabiele ouders en onvoorwaardelijke liefde. Beide hardwerkend met hun doelen voor ogen. De liefde delen en laten groeien. Die warmte en liefde heb ik steeds mogen ervaren, echter was de balans werk en privé niet altijd vanzelfsprekend door de zelfstandige activiteiten. Ik groeide op als eigenwijs, doch zelfstandige meid. Ik ontwikkelde al snel mijn eigen sterke persoonlijkheid, een meisje met vele dromen en vele doelen. Ik huppelde zorgeloos door het leven tot de leeftijd van 12 jaar. Mijn warme nest, vertrouwde school met goede vrienden. Ik was zo intens gelukkig! Maar het leed, dat genen heet zaten me niet mee. Ik groeide op in een maatschappij waar uiterlijk dermate belangrijk bleek te zijn. Deze zaten me helaas niet mee, ik was zwaarlijvig... Wat tot mijn zesde leerjaar nooit een probleem leek te zijn! Tot ik terecht kwam op die grote enge school, het middelbaar... Ik koos ervoor om Latijnse te gaan studeren, studeren was namelijk geen probleem voor mij daar ik die capaciteiten wel had. Helaas was mijn warme empathische persoonlijkheid in combinatie met een onverzorgd en zwaarlijvig uiterlijk niet de beste match om op zo'n grote nieuwe school in te blenden. Daar begon mijn eerste grote strijd, een strijd naar appreciatie... Een strijd om goed genoeg bevonden te worden, de ontdekking naar wie ben ik en wat ben ik eigenlijk waard? Al snel hadden ze mij gekroond tot de zwakste schakel van de school waar gemakkelijk zo'n 500 leerlingen les volgden. Ik werd gekroond tot het meisje die niet in het maatschappelijke welvarende

plaatje paste volgens hun sociale normen. Al snel veranderde mijn leven van een bloemenveld waar ik door huppelde naar een hele donkere plaats vol stormen...

Hoofdstuk 2: school is de beste tijd

Schooltijd is toch de beste tijd? Tenminste dat werd me altijd zo verteld... Het moest dus wel aan mij liggen dat deze tijd zo niet aanvoelde. De warmte en liefde waar ik jarenlang zo van genoot thuis keerde zich plots ook om in een grimmige sfeer toen mijn school resultaten niet meer werden behaald zoals verhoopt, toen ik plots zonder voor hen duidelijke aanwijzing begon te rebelleren. Ik kon toch namelijk niet vertellen aan mijn ouders dat ik gepest werd op school? Ik moest hun al teleurstellen met slechte resultaten, ik had niet het uiterlijke van de droomdochter, ik kan dan toch niet ook nog een keer gaan bevestigen dat ik faalde en werd uitgelachen op school. Zelfs de school vond dat ik op gesprekken moest gaan bij het CLB, zelfs zij besloten om het label van probleemkind op me te kleven... Naast het warme nest groeide ik ook op in een gezin met vele moralen, echte klassieke waarden en normen. Zo was het woord van de school en desbetreffende titularissen altijd het laatste woord. Ik kon geen inbreng geven, ik kon mijn versie niet delen, wat de titularis zei werd altijd als waarheid aanschouwd. Ik neem jullie mee naar het tweede middelbaar, waar ik thuis op mijn ietwat kleinere kamer zat te wachten op de thuiskomst van mijn ouders na een oudercontact. Oudercontacten, iets waar ik sinds het middelbaar elke keer angstig voor was. Angstig opgesloten in mijn kamer zat te wachten op het verdict. Ik hoorde de bel gaan, ze kwamen thuis... Mijn hartslag ging al wat de lucht in, nog meer toen ik de harde voetstappen hoorde die richting mijn kamer kwamen. Daar zwierde de witte deur open...

‘Je gaat nu jou computer afgeven! We weten alles!’

De laatste nieuwe roddel van dat moment, die weeral eens om mij

draaide... Zonder enig bewijs werd ik beschuldigd van seksuele handelingen uit te voeren via de webcam van mijn toenmalige laptop. Beschuldigingen waar niets van aan was, waar ik me niet kon voor verdedigen, die ook niemand hard kon maken maar waar ik toch zonder enige in vraagstelling werd voor gestraft. Dat maakte mijn gedachten steeds donkerder, ik ging nog meer in isolement. Ik was het probleem, ik moest dit oplossen. Is er een uitweg? Een uitweg waar alle pijn verdwijnt? Talloze keren heb ik manieren overlopen hoe ik kon vluchten van mijn aardse avontuur, hoe ik zonder al te veel pijn een einde kon maken aan deze hel. Pijn, één van die gevaarlijke gevoelens die komende jaren plots verslavend leek te worden...

Hoofdstuk 3: dit is de allereerste keer

Het derde middelbaar. Dit is de allereerste keer, waar ik heel af en toe een vorm van appreciatie begon te herkennen. Ik kwam in een klasgroep waar ik plots ietwat werd leuk gevonden! Wat voor iemand als mij natuurlijk niet normaal was. Ik was tenslotte de liefde, affectie en gevoelens van genegenheid intussen beginnen te zoeken bij heel vele mannen. Die verkeerde interpretatie omtrent het ontvangen van liefde begon reeds in de zomervakantie net voor ik naar het eerste middelbaar ging. Ik had een heel atypische hobby, vissen! Daar kon ik tot rust komen, het water ontspannend maar tegelijk spannend afwachten tot die knaloranje of felgele dobber het water onderging en welke vis ik opnieuw aan de haak ging mogen slaan. Het was op een mooie zonnige zomerdag, waar ik en mijn vismaatje samen in spanning zaten te wachten tot de volgende vis beet, dat twee leeftijdsgenoten vol interesse rondjes bleven rijden rond de visvijver. Hun interesse was zo groot dat ze uiteindelijk ook het moment namen om toch even de fietsen aan de kant te zetten om contact met ons te leggen. Voor het eerst voelde ik vlinders, ik was op slag verliefd, op die jongen van de visvijver!

Al snel volgde mijn allereerste intense tongzoen, de allereerste keer, een heel nieuwe ervaring voor mij want naast het vissen aan de visvijver had ik namelijk ook nog steeds interesse in die Barbie poppen die nog verstopt lagen in mijn favoriete kast met al mijn andere leuke kinderspullen. Desondanks mijn eerste liefde enkele maanden jonger was wist hij veruit veel meer dan ik ooit wist omtrent seksualiteit. Nieuw voor mij, bang om die eerste nieuwe liefde te verliezen ging ik dan ook mee in al zijn voorstellen en experimenten. Mijn eerste rela-

tie, maar tevens ook het begin van een trein aan toxische relaties. Ik was namelijk slechts een vakantieliefde. Hij verbleef samen met zijn zus elke vakantie bij zijn oma daar zijn ouders moesten werken, zijn oma die dichtbij de visvijver woonde waar ik zo graag en zoveel ging gaan vissen.

Wat ik meenam uit deze eerste relatie was vooral dat liefde enkel werkt als ik mijn lichaam geef, als ik seksuele handelingen laat uitvoeren en me volledig overgeef. Dat dan en enkel dan er meer kon groeien. Dat op die manier liefde kon groeien, die liefde waar ik mee was opgegroeid en zo naar hunkerde... Iemand die van mij en van mij alleen ging houden. Ik was dus uiteraard ook het perfecte slachtoffer voor die ene knappe 'playboy' uit onze buurt. De knapste, meest gewilde jongen had interesse in mij! In mij? Ik die zo zwaarlijvig was... Ik die werd gepest en werd uitgelachen? Natuurlijk kon ik deze kans niet laten liggen! Ons eerste afspraakje was in het bos enkele meters verder van mijn woning. Bang en onervaren ging ik naar het eerste afspraakje, waar ik me liet leiden door zijn ervaring die hij had opgedaan met vele meisjes die mij vooraf waren gegaan. Hij nam me vast, zoende intens, en voor ik het wist had ik wederom mijn lichaam gegeven. Want wie weet zou de knapste man van onze buurt dan wel zien wie ik was, wie weet zou hij dan wel van me gaan houden!

Dit was het begin, het prille begin van vele seksuele contacten, waar ik telkens opnieuw de hoop koesterde dat ik eindelijk toch eens graag gezien zou worden. Dat toch eindelijk die ene door het lichaam en door de lusten ging kijken. Niets was minder waar, mijn 'bodycount' liep enkel hoger op, en de liefde waar ik zo naar hunkerde leek steeds verder weg te zijn. Om mijn weinige zelfvertrouwen op te krikken ging ik hier jarenlang steeds lustig in mee. Mannen die me publiekelijk aan het uitlachen waren, maar enkele uren later om mijn lichaam vroegen. Om mijn liefde, om mijn genegenheid, om mijn lichaam... Het was een patroon geworden waar ik vele jaren in vast bleef hangen.

Hoofdstuk 4: is dit dan liefde?

Een patroon die doorging, tot mijn 16de levensjaar. Want eigenlijk had ik vanaf m'n 11de al een immense 'crush' op die ene voetbaltrainer die training gaf aan mijn neefje. Ik heb namelijk ook een halfzus die 13 jaar ouder is en werd reeds op mijn 6de levensjaar voor het eerst tante. Die trainer, die had mijn hart helemaal veroverd en ik was vastberaden dat ik hem ooit 'de mijne' ging noemen. In de jaren waar ik mijn lichaam telkens gaf was ook de trainer één van de mannen die hier graag gebruik van maakte. Maar hij was anders, het was anders. Het werd een jarenlang spel van aantrekken en afstoten. Het was destijds immers ongehoord om als meisje zoveel bedpartners te hebben, voeg daar dan nog eens het zwaarlijvige uiterlijk aan toe, het rebelse karakter die was gevormd door de pesterijen... Daar kon hij als man toch niet mee pronken?

Ik zette door, ik moest en zou zijn vrouw worden en daar heb ik steeds alles voor in het werk gesteld. And what is meant to be, will be... Zo groeiden we tijdens de herfstperiode van 2010 steeds dichtert naar elkaar. Hij was toen mijn grote broer en ik zijn kleine zusje. We spraken steeds af in 'het bos', het bos waar ik zovele mannen had gebruik laten maken van mijn lichaam. Waar ik zovele mannen hun seksuele lusten heb laten botvieren alsof ik niets meer was dan een gebruiksvoorwerp. Terwijl ik telkens opnieuw hoop had om op die manier liefde te kunnen vinden.

Het was tevens ook diezelfde periode dat er ook een eerste grote verandering plaats vond in mijn leven. Ik kreeg namelijk een B-attest die zomer en moest verplicht naar een andere school... Helse angsten heb ik die zomervakantie uitgestaan, want wat ging er mij daar alweer

te wachten staan... Welke stormen ging ik daar moeten trotseren. Ging ik opnieuw door honderden mensen omringd worden zoals in het eerste middelbaar? Het eerste grote incident op die grote school... Waar ik op die ontzettend grote speelplaats alleen op een bankje zat. Omringd door honderden schoolgenoten waar ze met 5 elkaar afwisselden om telkens tegen elkaar op nog ergere dingen naar mij toe te slingeren, waarop ik na dat eeuwig durende half uur in de rij ging staan toen de bel ging. Waar ik in elkaar zakte op de trap doordat toen binnen begon te dringen wat mij enkele minuten daarvoor was overkomen. Ging ik hier nu alweer helemaal opnieuw moeten doorgaan?

September, de grote dag. De nieuwe klas, de nieuwe school, die deze keer veel kleiner was. Tot mijn verbazing kwam ik terecht bij zoveel familiale geruststellende en herkenbare gezichten. Ik kwam terecht bij een groot deel van mijn vroegere klasgenoten uit de lagere school, die me kenden, die wisten wie ik was! Al snel resulteerde dit in een goed gevoel, ik werd geaccepteerd in de klasgroep, ik had beter schoolresultaten en ik voelde me eindelijk ergens aanvaard. Of dan toch voor even... Ook de man waar ik al sinds mijn 11de mijn zinnen had op gezet zag de verandering, ik herinner me 15 november 2010 nog als de dag van gisteren. De dag waarop het avontuur van mij en de voetbaltrainer begon. De voetbaltrainer waar ik zolang op had gewacht! Onze toekomst samen kon eindelijk beginnen! Nu had ik wel geluk gehad want de voorwaarde op die liefde was wel dat hij die dag zijn rijbewijs moest behalen. Was dit dan eindelijk de liefde waar ik al zolang op had gewacht?